

До Тернополя

Степан Бабій

Вклоняюсь тобі,
давнє місто з тернового поля,
Над плесом,
що синьо-глибинно цвіте,
І душам високим людським,
як високим тополям,
Де свіжо-зелене
перейде колись в золоте.
Земля медоборна —
до щедрого хліба і солі.
Десть там і мої
заплелися русяві стежки,
Що їх розстеляла
солodka й гірка наша доля:
в лавровому листі
тернові ховали вінки.